

[Inger Gautier Schmit.]

ganisationer — aldrig have sat deres Navn under denne Adresse.

Ved personlig Henvendelse og Samtale har jeg faaet det bekræftet, idet de paagældende ganske forbavset sagde til mig: Ja, men Sygdom, det er da selvfølgelig den første Betingelse, det har vi da hele Tiden forstaaet — og naar man saa gjorde dem opmærksom paa, at Ordet Sygdom er taget bort, saa var de af den Opfattelse, at det var ganske mod Forudsætningen for, at de havde sat deres Navn under Adressen.

Jeg siger det ikke, fordi jeg vil sige noget ufordelagtigt om disse Mennesker, som maaske ikke har tænkt sig saa godt om, som de skulde, men jeg siger det, fordi ogsaa denne Udtalelse bekræfter, hvad jeg her siger, at Ministerens Ordlyd ikke giver nogen klar Forstaaelse. Lægerne er utilfredse med den, og de kirkelige Organisationer, som ubetinget ønsker en rent medicinsk Linie, har ikke kunnet se gennem Lovens Ordlyd, men bliver ganske forbavsede, naar man gør dem opmærksom paa, at Lovforslaget paa dette Punkt slet ikke er knyttet til et Sygdomsbegreb, hvad der for dem var det mest selvfølgelig Udgangspunkt for hele Sagens Rejsning.

Jeg maa derfor stadig hævde, at Ministerens Forslag paa dette Omraade er uklart; det er vanskeligt at forstaa baade for Læger og for de Mennesker, der i det hele taget skal arbejde med Loven, og da Lovforslaget ansætter en ganske alvorlig Straf for de Læger, som gaar ud over en legitim Grænse, synes jeg, det er urigtigt over for Lægestanden, at man ikke paa dette Omraade giver dem ganske klare og enkle Bestemmelser at arbejde med.

Jeg har altid lige siden Svangerskabskommissionens Nedsættelse syntes, at Spørgsmaalet om Svangerskabsafbrydelse burde behandles sammen med hele Spørgsmaalet om Befolkningens Forøgelse, og jeg beklager endnu mere i Dag, end jeg har gjort det tidligere, at Ministeren ikke paa Henstilling derom lod de to Kommissioner gaa i Samarbejde med hinanden. Jeg beklager for saa vidt ogsaa, at vi nu staar over for at skulle gennemføre Foranstaltninger vedrørende Svangerskab, naar vi slet ikke har set noget Resultat af Befolkningsskommissionens Arbejde, og naar vi slet ikke i dette Lovforslag fra Ministeren og Flertallet har noget som helst positivt at holde os til ud over disse Seksualklinikker, som jeg senere skal komme noget ind paa.

Vi har derfor ment, at vi, for at præci-

sere hele vor Opfattelse af dette vigtige Samfundsspørgsmaal, i Stedet for at stille Ændringsforslag til Ministerens og Regeringspartiernes Forslag hellere vilde udarbejde et Forslag, saaledes som vi gerne saa det træde ud i Dagens Lys. Som jeg begyndte med at sige, staar vi her over for en ny Lovgivning paa et hidtil ukendt Omraade, og det vil være af overordentlig stor Vigtighed, at den Lovgivning, der her ser Dagens Lys, kommer til at trække de rigtige Linier op, idet den kommer til at skabe Befolkningens Mentalitet over for disse Spørgsmaal. Og dør mener vi, at det vil være af overvejende Betydning, at der ikke kommer en Lov, der som Lovforslagets § 1 har Bestemmelser om Tilladelse til Fosterdrab, men at den første Paragraf tager Sigte paa de positive Foranstaltninger for at hjælpe svangre Kvinder, saaledes at de ikke føler sig draget af Tanken om Svangerskabsafbrydelse.

Jeg beklager, at netop Socialdemokratiet, der kalder sig for et livsbevarende Parti, ikke har været tilstrækkelig lydør over for vore Henstillinger om at lade de positive Bestemmelser være de indledende i Loven om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab. Man har hele Tiden hentydet til — og det har ogsaa Ministeren gjort —, at det varede noget, inden Befolkningsskommissionen kunde afslutte sit Arbejde, og at man til næste Aar, naar dette skete, vilde fremsætte Lovforslag med forskellige Bestemmelser af positiv Art. Naar det ikke drejer sig om mere end et Aar, vil jeg alvorlig henstille til Ministeren igen at overveje, om det da ikke vil være rigtigt at afvente dette, thi saa vil Lovforslaget nemlig komme ud til Befolkningen i den rette Skikkelse.

Den Mentalitet, som dette Lovforslag fra Regeringens Side vil afføde, er denne: Nu er der under visse Forhold givet Adgang til Svangerskabsafbrydelse. Det er slet ikke saadan, en Lov om Svangerskab skulde virke i Befolkningen. Hele denne alvorlige Sag skal gribes an saaledes, at enhver som helst gravid Kvinde ved, hvor hun kan faa Hjælp, hvor hun kan faa Oplysninger, hvor hun kan faa Støtte af personlig, af juridisk og af økonomisk Art. Det vilde være sundt, og det skulde i høj Grad indskærpes Befolkningen; der skulde holdes Foredrag om hele dette Emne, man skulde oplæres om det ved alle vore Ungdomsskoler, saadan at det blev bekendt for hele Befolkningen, at en Kvinde i Danmark med vor sociale Lovgivning, med vor